

בקור המשטרה בביתי

(מיומנו של עתונאי)

מר אליהו איקת שגריר ישראל בארה"ב חותם על החוקה של ארגון המזון, לידו מר נ. א. דוד המנהל הכללי של הארגון. אלה דגלי האומות החברות בא"מ.

ההגנה ולא במדבר, כי אם בשעה שאדם עומד בקומה זקופה לפני האויב — בעורף! כי מי הוא האויב המזויין בעורף? הרשות, המשטרה, משרד המיסים...

אלא שרעייתי אינה מקשיבה כלל. הסרט האמריקאי, מחזה הסיום שבו מעסיק אותה, מנתחת היא אותו על פי "הלכות פרויד" ושוב מתנה היא שיר-שבח ללורד האנגלי...

אנו עומדים כבר אחורי דלת-חדרנו והיא עדיין מדברת על ידו האחת של הלורד ועל האריה חייטה-הסרף. המפתח חורק בתוך המנעול, אנו בחדר. באנו הביתה, לחדרנו החדש, בקושי-הקירות ורוטט-הרצפה, השונה בהרבה מחדר משכנו של הלורד, בו חיבק ראשונה את חמות-לבו הרוזנת אסמאלדה. בתו של שר-המשקים בבית-המלכות האנגלי. עיני-האיה של רעייתי הבחינו כעין פתק על הרצפה. היא מרימה אותו, קוראת ובבתיך חננית. אפשר לומר: רוזנית, מושיטה לי אותו.

"המשטרה חיפשה היום את אדוני העורך ורעייתי פעמיים. הערב בשמונה שוב תבקר פה. שומר הבית". זה כתוב בפתק.

— אם כן, גם סרט זה נגמר בכי טוב! — נאנח אני. — פעמיים חיפשו... —

— האין זה היינו הך. אם פעם או פעמיים? — שואלת רעייתי בתמימות מקסימה — לא מצאה אותנו בבית פעם, המשטרה, באה שוב פעם. אנשים אדי-ביס. וכעת יבואו גם בשלישית.

— לא, זה לא-דווקא היינו הך. במידה כזו של בקיאות בתורת-הפלייטיס המשטרית יכולת כבר להצטיין. וגם אינני יודע, אם היו במדים, או באורחיים? זקנים או צעירים? אם

אחרי הצגת הקולנוע הלכתי יחד עם אשתי הביתה ושוחחנו על הסרט האמריקאי:

— אותו הלורד, אותו הלורד — אמרה אשתי נגועה עד מורשי לבה — הראית את הלורד האנגלי הצעיר? מה שמו? ... הראית, מה עשה אדם זה למען ען אהובתו, כשתעו בז'ונגל? ביד אחת הצמיח את האריה, המתנפל על ארוסתו. זה כן! את זה אני מבינה!

זהו לורד! גבר אמיתי! גבור! — זאת אומרת, רוצה את לומר... — לא יעלה על דעתי, יקירי — מחייכת רעייתי — אין אני רוצה לומר ולא כלום... אך אותה ההסתכנות המוחלטת, אותה ההעזה, אותו אומץ-הלב! אדם זה מעורר בי כבוד ותהילה. כך לא?

— הביטי — עונה אני בעליונות לא קטנה — הביטי-נא... אותו לורד אנגלי היה לעת-עתה ארוסה של אר-תה בחורה, ולא בעלה, מובן, שהציל אותה ממחת. שנית: אותו אריה לא היה אריה אמיתי, זה היה אקרובאס תחוב בעור-אריה, ושמו אולי דהקא כבש, אדון כבש, לורד כבש, או בדומה לזה. ושלישית: כל הענין אינו אלא מעשיה בדויה, סרט, ולא עובדה, לא מציאות: קולנוע, ואשר לאומץ לבי שלי, אין אני יכול לומר, אלא...

— אני יודעת, יודעת — משמעת אותי רעייתי — עכשיו שוב תתחיל במלחמת-העולם הראשונה, קובל, באר-נוביץ... הקוזאק סרגיי, הבא עליך בכי דוין, ברוסילוב, אופנסובה, דפנסובה, שלש פעמים פצוע וחמשה אותות-כבוד... כל זה ידוע לי, כל התפריט הזה...

— את אינך מכירה! — צועק אני בכעס — אני אינני מדבר על אומץ-מלחמה, אלא על האומץ לא בחמירות

קק לי טאקטים אחדים מהלינה היפה, אך בלי הצלחה, שפתי אין להן חשק לכך. שמונה עשר רגעים... אני מזיף גם את געעמת כל-גדרי... ועשרה רגעים... סרטור מכונית מבשר מבחור, אני מתחלחל קצת... עוד רגע... המורטור אינו משתק... המכונית עברה... שמונה וחצי... בדיק... דפיקה חזקה בדלת.

— כן! — קורא אני בריכוז כל כוחותי פנימה... כן! ...

הדלת נפערת לרוחה, ועל הסף מופיע במדי-משרטה חדשים, בפנים מחייכים, הדוד זאדור, הפליט הזקן, ידידי ורעי החתיק, שותפי לגורל-עתלש...

— הדוד זאדור! באמת?! — קורא אני בששון מפעפע ומתמוגג.

— באמת! — עונה הדוד זאדור — עמנואל זאדור מודיע בהכנעה, יש לי הכבוד! — אומר ומנקש בעקביו חיילית, סובב על צירו, צועד בחדר הצר סביב, מראה עצמו מכל צד במדי המזהרים. — סוף-סוף מואיל אדוני העורך להיות בבית. כבר פע-מים חיפשתי אתכם.

— אם כן, זה נהדר, הדוד זאדור! — טפחתי לו על שכמו — אני באמת שמח לביקור נעים זה. וביחוד לזה, שנעשית לשוטר, שוטר ארצישראלי, לי שוטר עברי אמיתי! אם אינני טועה, הרי עוד לפני זמן קצר היית סוחר רוה, שחום... אם כן!... איך זה עלית לדרגת שוטר?

— חשבון פשוט, אדוני העורך, חשבון פשוט בתכלית. הבט, מה ענין יש לי, לעמנואל זאדור, בין השחורים ההם שתורי הנפש? אמת, לא אכחיד, הר-ותת ייפה מאוד ובכבוד, שש מאות לא"י תוך חדשים אחדים, אך זה לא בשבילי. אני גם במלחמה הקודמת הייתי לבוש מדים, ובשניה לא לבשתי מדים, משום שלא נתנו לי לצאת מן המחנה ולהתגייס. לזה לא היה להם שכל. וגם זה פה מדים, אמנם לא כמו שם בהוגי גאריה, בצבא, אך מה לעשות, ארץ קטנה, צריך להסתפק גם במקום-מגורים פיים אלה; גם בעליה לספר-תורה מסתפקים לפעמים, בכפר קטן, במקום כהן ובמקום-לוי, ולא עוד אלא אפילו במקום-ישראל! בעם-הארץ, שאינו יודע איך צריך לברך על ליקוי לבנה! ואני מקבל גם משכורת. הכל חשבון פשוט, אדוני העורך. בגדי האורחיים אינם מתרשמים, נעלי אינן נקרעות, כובעי-שלי אינו מתרשם בגשמים, הכל לי מידי הממלכה הבריטית.

(המשך בעמוד 12)

ממכונת הגיחוק, או שמה ברגל? אם מקל היה בידם, או כספות? ... — וכל אלה חשובים כל כך? — שואלת רעייתי.

— חשובים? חשובים ביותר? ריי-אים בך, שרק תשע שנים את מתפללת בפליטות אתי יחד. אחרת היית יודעת, כמה חשוב כל גחון ובתגחון בביקור המשרה וביחוד בדירת הפליט.

— אך אני הלא אינני מתפללת וגם אתה אינך מתפלט — קובעת רעייתי בתוקף — אפשר, שפעם התפלטנו (הביטוי הזה נעים לחכה) מפני הנאי-צים הרוצחים, אך כעת הלא בבית אנו פה. מה אין רשיון-התגוררות, פה אנו מתגוררים בקביעות ואין אנו זרים פה. פה אין זהיה מפני שבשעת בואנו הזדהינו כבר. אני מקחה, שנה-געת סוף-סוף.

— אני?... אני — גמגמתי — אני נרגעת... אך... את יודעת, אולי המש-טרה לא נרגעה. המשטרה אינה המוסד החביב ביותר בעולם. נושא המכתבים למשל, המביא כסף, הוא חביב עלי בהרבה. לפי דעתי כדאי בכל זאת, שתדני אל שומר-הבית ותשאליהו איך באו המבקרים, אם היה אצלם מקל, איזה שפם היה להם ואם לא היה ביי-ניהם אחד אדמוני? אם אנגלים, או יהודים היו?

— אני לא אשאל כלום — מצהירה אשתי בעורף מרץ. — ואולי בכל זאת?... הלא מכירה את את התיאוריה שלי בבעיית המש-טרה כמבקרת...

— איזה תיאוריה? מתפלאת רעייתי בעיניים פקוחות לרוחה. תיאור-דארחין וגם של תיאוריית ארחימדס שמעתי, אך שגם לך ישנה תיאוריה... — מדוע לא? תיאוריה יכולה להי-יות לכל ילוד-אשה בעולם. משום שאין ילוד-אשה בעולם בתקופתנו זאת, שהיא מחוסן מפני ביקור המשטרה, חוץ מדארווין וארחימדס. ולכן, לכי נא אל שומר-הבית בבקשה, זה חשוב יותר ברגע זה אפילו מתיאוריית איינ-שטיין.

אך היא אינה בדעה זו. ואינה הול-כת. יושבת היא מהורהרת על הכסא הרעוע שקועה בלורד האמץ. הרגעים עוברים, עיני משוטטות, פעם על השעון ופעם על הדלת ועל כף-המנעול, ויוכל להיות, שייכנסו גם בלי דטיקה, התלגינים שלי, קיבתי מרטטת קצת בסירוגין, יותר מכל יש לי חשק לברוח מן הבית, אך זה אסור. הלורד האנגלי לא היה עושה כזאת. אני משר-

עבדים היינו

כיוסן לפני החץ

נתה
ננות חורין

אמה

מנקה את הבית לקראת פסח

תוצרת "שמן" היא!